
MONS KALLENTOFT

LETNÍ SMRT

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

BRNO 2013

MONS KALLENTOFT LETNÍ SMRT

MONS KALLENTOFT

LETNÍ SMRT

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

ISBN 978-80-7294-861-1 (FORMÁT PDF)

ISBN 978-80-7294-862-8 (FORMÁT EPUB)

ISBN 978-80-7294-863-5 (FORMÁT PDF PRO ČTEČKY)

ISBN 978-80-7294-864-2 (FORMÁT MOBIPOCKET)

Mons Kallentoft

Sommardöden

Copyright © Mons Kallentoft, 2008

First published by Natur & Kultur, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency, Sweden

Cover design © Niklas Lindblad/mgd.nu

Cover photo © Eva Lindblad/1001bild.se

Translation © Luisa Robovská, 2011

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2011, 2013
(elektronické vydání)

Román *Letní smrt* je čistě fiktivní.
Jakákoliv podoba se skutečnými osobami
či událostmi je pouze náhodná.

Mé mamince. A také Karolině, Karle a Nickovi.

PROLOG

ÖSTERGÖTLAND, NEDĚLE 25. ČERVENCE

[V poslední místnosti]

Nezabiju tě, ty můj letní andílku.

Jen se postarám o tvé znovuzrození.

Budeš opět nevinná. Špína minulosti se vytratí, čas oklame sám sebe a zavládne dobro.

Anebo tě opravdu zabiju. Už se stalo, to aby se mohla vrátit láska.

Smrt nebyla mým úmyslem, ale bez ní nebylo znovuzrození možné, nečistota byla stále tu, tvrdošíjně se držela hmoty a všechno to potupné ve mně i v tobě se chvělo jako horká černá larva.

Zakuklené zlo. Čas rozedraný na cáry.

Snažila jsem se, zkoušela všemožné způsoby, ale ten pravý jsem nenašla.

Drhla jsem, myla, čistila.

Vy moji letní andílci. Spatřili jste bělostná chapadla, řezavé pavoučí hnáty i králičí drápy.

Sledovala jsem vás a dostihla.

Jsem u cíle.

Sedí na pohovce.

Z rozpáraného břicha se na podlahu plazí syčící černí hadi.

Vidíš ho?

Ted' už nám nemůže ublížit, tak řekni, že se chceš vrátit, že už se ničeho nebojíš. Už nikdy neuslyšíš ta vrzající dubová prkna, výpary alkoholu už nikdy nenaplní vzduch žhavý strachem.

Letos v létě hoří svět.

Stromy jako černé chřadnoucí sochy, pomníky našich neúspěchů, neschopnosti milovat a nepochopení, že já jsem ty a ty jsi já.

Jsme si podobní, oheň a já. Ničíme a dáváme tak prostor novému životu.

Kdosi chytil klubko zmijí, vhodil je do otevřeného barelu, polil benzínem a zapálil.

Ty němé tváře se teď svíjí v plamenech, v pošetilé snaze uniknout bolesti.

Přestaň se plazit, holčičko.

Když jsme před pár hodinami projížděly kolem doutnajícího lesa, ozývaly se autem tvé rány, byla jsi připravená přijít, vrátit se zpět, čistá a prostá cizích hříchů.

Myslela si, že o mně něco ví.

Jak ješitné.

Ale neboj se, ty tam.

Tak to zkrátka je: člověk nemůže žít ve strachu, bez důvěry. Ten, jenž jiného připraví o schopnost důvěřovat, musí být potrestán smrtí.

Důvěra je příbuzná lásky, a tudíž i smrti a bílých pavoučích hnátů. Potřebovaly jsme tě, navzdory tvým činům. I přesto. Byl jsi pánem našeho světa. Pro nás nebylo úniku, ačkoliv jsme si nic jiného nepřály. Někdy jsme k tobě dokonce přicházely samy, co nám také jiného zbývalo. Ty nucené návštěvy temnoty mě pronásledovaly celý život. Teď už vím, že nemám na vybranou, nemám jinou možnost než ubližovat sama sobě.

Tvé znovuzrození mě však zbaví toho prokletí.

Takže už brzy bude po všem.

Zavládne jas a čistota.

Bělost a světlo.

Ucítíš v sobě stejné nic jako kdysi my.

Chvěješ se a svíjíš na podlaze.

Neměj strach.

Vždyť se jen znovuzrodí láska. Nevinnost.

Pak opět pojedeme věčným létem na kolech podél břehu kanálu, bok po boku, tak jako kdysi.

ČÁST 1.

ZNOVUZROZENÁ
LÁSKA

1.

ČTVRTEK 15. ČERVENCE

Co to duní? Hřmí?

Co se dere ven?

To přichází déšť. Bouře. Konečně trocha vody na zemi.

Tomu však Malin Forsová nevěří. Horko tohoto léta nezná slitování, usmyslelo si zničit vše živé, déšť na sebe nechává marně čekat.

Přes šum hovoru několika zbývajících hostů v baru Malin slyší hřmění klimatizace. Zní jako bouře, odfrkuje, protestuje proti dlouhé, vysilující práci, proti přesčasům, které letos v létě neberou konce. Jako by byl přístroj na pokraji zhroucení, praská mu v kostech a křičí: „Tak dost, to stačí. Budete to horko muset nějak vydržet a žár uhasit pivem. Ani po stroji nemůžete chtít nadlidský výkon.“

Je čas jít domů?

Malin sedí sama u barového pultu. Středa se přehoupla ve čtvrtek, hodiny ukazují půl druhé a pár minut. Bar Pull & Bear má otevřeno celé léto, těch pár desítek hostů sedících kolem stolů uniklo před mučivým žárem zahrádek a našlo útočiště v tomto chladném nebeském království.

Na policích vyrovnané řady lahví, za nimi zrcadla.

Tequila. Pravá, zrající v sudu. Mám si objednat dvojitou? Nebo snad trojitou?

Orosený půllitr čerstvě načepovaného piva. Namísto kouře tu čpí pach potu a alkoholu zažraného do dřevěných stolů.

Ze zdí na ni z bezpočtu úhlů hledí vlastní obličej, nekonečný odraz, jenž si mezi sebou vyměňují dvě zrcadla, jedno před ní, druhé za ní, nad zelenou koženou pohovkou.

Tisíce tváří, a přece jedna a tatáž. Lehce opálená pleť, výrazné lícní kosti, blond vlasy na mikádo kratší než obvykle, to kvůli tomu horku.

Malin sešla do baru, když se dodívala na francouzské drama o rozvrácené rodině, ve které nakonec dcera všechny pozabíjela. „Psychologický realismus,“ uvedl film televizní hlasatel a asi měl pravdu, ačkoliv lidské činy bývají ve skutečnosti jen málokdy tak jasné a srozumitelné jako ve filmu.

Byt jí náhle připadal prázdný, spát se jí ještě nechtělo, cítila, jak po stěnách stéká samota téměř jako pot po zádech. Vybledlé tapety obývacího pokoje, v kuchyni hodiny z Ikey, kterým jednoho květnového dne upadla vteřinová ručička, tupé nože, jež by potřebovaly nabrousit, takhle se s nimi člověk ani neřízne do prstu. V knihovně všechny Toviny knížky, poslední úlovky z knihkupectví vyrovnané na třetí polici. Náročná literatura pro každého čtenáře, tím spíš pro čtrnáctiletou dívku.

Muž bez vlastností. Buddenbrookovi. Pán přílivu.

Haló, Tove! Co třeba takhle Marian Keyesová?

Literatura.

Existuje spousta mnohem horších zájmů, kterým by čtrnáctiletá dívka mohla holdovat.

Malin si lokne piva.

Už necítí únavu.

Zato však samotu. Nebo snad něco jiného?

Na policejní stanici zavládl v létě klid, nedostatek práce, jež by ji dostatečně unavila či pohltila. Celý den si přála, aby se už konečně něco stalo.

Neděje se však nic.

Nikde žádná mrtvola. Žádný pohřešovaný. Dokonce ani letní znásilnění ne. Vůbec nic, co by stálo za pozornost, kromě horka a lesních požárů řádících kolem obce Tjällmo a vzdorujících všem pokusům o uhašení. Oheň den co den polyká hektar za hektarem lesního porostu.

Malin myslí na hasiče, s jakým nasazením dělají svou práci. A na všechny ty dobrovolníky. Na místě je sice i pár policejních

aut, která řídí dopravu, ale to není práce pro ni a jejího kolegu Zekeho Martinssona. Když vítr zavane směrem od lesa, je cítit zápach kouře. Město Linköping obklopuje dnem i nocí pekelný žár a sužuje ho horký jižní vítr, jenž se nad touto částí Švédska usadil společně s tlakovou výší.

Nejteplejší léto, jaké lidé pamatují.

Malin polkne další doušek piva. Hořkost a chlad zmírňují žár v těle.

Město venku za okny je celé upocené, zažloutlé jako stará fotografie, tu a tam s bledě zelenými a šedými odstíny. Vylidněné město, v němž zůstali jen ti, kteří nemají dovolenou, peníze či jiné útočiště. Většina studentů z místní univerzity odjela na léto k rodičům. Ulice jsou liduprázdné, Linköping jako město duchů. Obchody zůstávají otevřené jen proto, že už mají na léto nasmlouvané brigádníky. Jen jedno místo si na pokles tržeb rozhodně nemůže stěžovat: před stánkem s domácí zmrzlinou U Bosseho v ulici Hospitalsgatan stojí fronta, jak je den dlouhý. Kde se tam všichni ti lidé berou, když na ulicích jinak není ani živáčka?

Horko je takové, že znemožňuje pohyb.

Osmatřicet, devětatřicet, čtyřicet stupňů. Předevčírem byl na meteorologické stanici v Malmslättu naměřen místní rekord: čtyřicet tři celých dva stupně.

Rekordní teplota!

Starý rekord pokořen.

Takové léto tu ještě nebylo.

Bodrý tón titulků deníku *Östgöta Correspondenten* sršících energií, se kterým horkem zasažené město neudrží krok.

Protestující svaly, tekoucí pot, kalné myšlenky, lidé hledající stín, chládek, město jako v dřímotách, stejně jako jeho obyvatelé. Ve vzduchu prašný zápach kouře, ne z lesních požárů, nýbrž z trávy, již pomalu spaluje slunce, aniž by hořela.

Od letního slunovratu ani kapka deště. Zemědělci mluví o katastrofě a *Corren* dnes otiskl rozhovor hvězdného reportéra Daniela Högfelda s profesorem z Univerzitní nemocnice, podle nějž by

člověk vykonávající těžkou manuální práci měl v takovém horku vypít minimálně patnáct až dvacet litrů tekutin za den.

Těžká manuální práce?

Existuje vůbec ještě v Linköpingu něco takového?

Město vysokoškoláků. Inženýrů, počítačových génů, lékařů. Alespoň Malin to tak občas připadá. Ale ti jsou teď pryč.

Po třetím pivu se Malin uvolní, přestože by teď spíš potřebovala přísun energie.

Hosté se jeden po druhém vytrácejí. Malin cítí rozpínající se samotu.

Vzpomene si na Tove, která před osmi dny stála v předsíni s kufrům plným oblečení a knížek, mezi nimi i pár nových, které si právě nakoupila. Za ní na chodbě Janne, dole na ulici jeho kamarád Pecka ve svém volvu, připraven odvézt je na letiště Skavsta.

Malin lhala, když se jí Janne pár dní před odjezdem zeptal, jestli by je nemohla odvézt. Vymluvila se, že musí být v práci. Chtěla si od Janneho zachovat odstup, dát mu najevo svou nelibost, že Tove bere až na Bali, na druhou stranu zeměkoule.

Bali.

Janne vyhrál zájezd v loterii pro zaměstnance města. Hlavní cena pro hrdinu hasičského sboru.

Pro Tove a Janneho sen o létě. Jen otec s dcerou. Jejich první opravdová společná dovolená, Tovina první cesta mimo Evropu.

Malin se bála, že Tove třeba nebude chtít jet, že tu nebude chtít nechat Markuse, svého kluka. Také se obávala, aby Markusovi rodiče, Biggan a Hasse, neměli jiné plány, které by se týkaly i Tove.

Ale Tove měla radost.

„Markus to beze mě zvládne.“

„Ale jak to bez tebe vydržím já?“

„Ty, mami? Vždyť to bude super, budeš moct naplno pracovat bez výčitek svědomí, že se mi málo věnuješ.“

Malin jí chtěla odporovat. Ale všechna slova, jež jí přišla na jazyk, jí připadala chabá, ba co hůř, lživá. Kolikrát si Tove musela sama vařit večeři a jít si lehnout, protože nějaká policejní záležitost vyžadovala Malininu plnou pozornost?

Loučení v předsíni. Těla v objetí.

Pak Janneho pevná ruka na držadle kufru.

„Dávejte na sebe pozor.“

„Ty taky, mami.“

„To víš, že budu.“

„Ahoj.“

Trojhlasné slovo.

Pochyby.

A pak ta samá písnička. Janne řekl něco hloupého, co se Malin dotklo. Když se za nimi zavřely dveře, opět se jí vrátily pocity z rozvodu před dvanácti lety: němota, zloba, pocit, že slova nestačí, že všechno vyřčené je špatně.

Nemohli být spolu. Ani bez sebe. Ta jediná zatracená láska. Nemožná láska.

Malin si nechtěla připustit, jak moc se jí ta jejich dovolená dotkla. Připadala si jako malá holka opuštěná těmi, jež by ji měli milovat nejvíc ze všech.

„Vyzvednu vás na letišti, až se vrátíte. A zavoláme si,“ řekla šedivým zamčeným dveřím.

Zůstala stát v předsíni. Byli pryč pět vteřin a ona už teď cítila nekonečný stesk. Myšlenka na tu obrovskou vzdálenost byla tak nesnesitelná, že se sebrala a zamířila do baru dole v domě.

Opila jsem se, stejně jako se opím teď, pomyslí si Malin.

Také dvojitou tequilou.

A stejně jako před týdnem vytáhla z kapsy telefon.

Jasný hlas Daniela Högfelda.

„Ty sedíš v Pullu?“

„Tak přijdeš, nebo ne?“

„Klid, Forsová, za chvíli jsem tam.“

Těla tisknoucí se k sobě, hladká, potem kluzká hrud' Daniela Högfelda pod jejíma rukama, pod konečky prstů. Značkují si tě, napadne Malin. Značkují si tě otisky svých prstů. Proč zavíráš oči? Dívej se na mě, dívej se na mě. Plníš mě a já tě drásám, tak otevři oči, ty zelené oči chladné jako Atlantik.

Jejich rozhovor v baru před pouhými deseti minutami.

„Máš žízeň?“

„Ne. A ty?“

„Ne.“

„Tak na co čekáme?“

Svlékli se už v předsíni. V kuchyňském okně obrys kostelní věže jako černý zkamenělý přízrak.

Zvuky.

Kostelní zvon oznamoval druhou hodinu, když mu Malin pomáhala svléknout bílé seprané tričko. Drsná čistota bavlny, jeho horká kůže na jejích prsou, slova: „Pomalů, Malin, pomalů.“ Celé její tělo však mělo naspěch toužebnou bolestí a Malin zašeptala: „Danieli, nikdy jsem to nepotřebovala tak rychle jako teď,“ a pomyslela si: snad si nemyslíš, že to chci pomalů? Na to mám sebe a jiné. Ty, Danieli, jsi pro mě jen tělo a nezkoušej na mě ty svoje triky, na to ti neskočím. Dostrkal ji do kuchyně. Tikot zmrzačených hodin z Ikey, za nimi šedočerný kostel, větve stromu paralyzované horkem.

„To je ono,“ zašeptal a ona jen mlčky roztáhla nohy a pustila ho dovnitř, byl tvrdý a hrubý a horký a Malin se položila zády na stůl, rozmáchla se rukama a shodila na podlahu poloprázdný hrnek kávy z rána, jenž se roztříštil na kusy.

Odstrčila ho.

Beze slova vykročila do ložnice.

On za ní.

Stála u okna a vyhlížela na dvůr, na ulici za ním, na nejistá světla v oknech domu.

„Lehni si,“ poručila.

Daniel poslechl.

Jeho nahé tělo na posteli, úd směřující šikmo vzhůru k pupku. Na zdi vedle okna bezpečnostní skříň se služební zbraní. Daniel zavřel oči, vztáhl ruce k borovému čelu postele a ona chvíli vyčkávala, nechala tu mučivou touhu přejít až v bolest, než vykročila k němu, než ho opět pustila dovnitř.

Zase se mi zdá o plazících se hadech. Dívka v Tovinė věku kráčí mezi zelenočernými stromy, v nočním parku nebo lese u vzdáleného temného jezera či snad u třpytivě modré vody páchnoucí chlórem. Tuším, že se vznáší nad zažloutlou trávou, a daleko, v dáli vidím syčící kapky ze zavlažovače dopadat na čerstvě ostříhaný živý plot ze šeríků.

Zdá se mi to, Tove.

Zdá se mi to a já dostanu strach, ztuhnu, kdosi, cosi se plíží ze svého úkrytu ve tmě, pospíchá k ní, povalí ji na zem a kořeny okolních stromů se jí sevrou kolem těla, pronikají hluboko do ní jako živí horoucí hadi, jejich plazící se těla plná hladových odvěkých proudů lávy.

Křičí.

Její křik je však neslyšný.

Hadi ji pronásledují na otevřené pole, kdysi úrodné, nyní však skučící bolestí ze spálené popraskané kůže. Rozdrásaná země, v hlubokých trhlinách bublající páchnoucí horká tma plná síry, jež horoucím hlasem šeptá: Očarujeme tě, holčičko, jen pojď, očarujeme tě.

Křičím.

Můj křik však není slyšet.

Byl to přece jen sen, anebo ne? Řekni, že to byl jen sen, Tove. Natáhnu ruku vedle sebe, postel je však prázdná.

Janne, nejsi tu, tvé vřelé teplo.

Chci, abyste už byli doma.

Ty jsi mě taky opustil, Danieli. Vzal sis své chladné teplo a nechal mě tu samotnou se snem, se sebou samou, v téhle ponuré ložnici.

Myslím, že to byl zlý sen, ale co když byl dobrý?

2.

Tove a Janne snídající vajíčka se slaninou na prostorném balkónu s výhledem na pláž Kuta. Dokonce i vzpomínky na teroristické útoky jsou ty tam.

Jsou opálení a odpočatí, šťastné úsměvy odhalují zářivě bílé zuby. Janne si byl už po ránu zaplavat v hotelovém vyhříváném bazénu. Když vylezl z vody, krásná Indonézanka mu svalnatou postavu zahalila čistým, nažehleným ručníkem.

Tove září jako sluníčko.

Usměje se ještě víc a zeptá se:

„Otče, co budeme dnes dělat? Jíst rýži s medem a ořechy v buddhistickém chrámu z bělostného mramoru jako na těch obrázcích z katalogu?“

Malin si narovná sluneční brýle značky Ray Ban a představa Janneho a Tove zmizí. Cestou kolem stánku s rychlým asijským občerstvením v ulici S:t Larsgatan před náměstím Trädgårdstorget pevněji sevře řidítka a napadne ji, že když necháme myšlenkám volný průběh, mohou nás zavést kamkoliv, vykouzlit libovolné výjevy s libovolnými lidmi, udělat karikatury i z těch, které známe nejlépe a milujeme ze všech nejvíc.

Pud sebezáchovy. Nechme vědomí, ať stesk, starost a závist promění v parodii.

Ještě není ani čtvrt na osm a Janne s Tove jsou s největší pravděpodobností zrovna na pláži.

A Janne stejně nemá med rád.

Malin se opře do pedálů, ucítí sotva znatelný pach kouře, město za skly brýlí vypadá poněkud zažloutlé.

Tělo se pomalu probouzí.

I když jen neochotně. Dnes je snad ještě větší horko než včera.

Malin se raději ani nepodívala na teploměr na kuchyňském okně. Asphalt pod koly je olejovitý, zdá se, jako by země každou chvíli měla puknout a vyvrhnout ze svého nitra stovky žhavých červů.

Léto na kole.

V Linköpingu je to všude blízko. V létě tu jezdí na kole každý, kdo může, pokud mu v tom nebrání horko. Malin sice dává přednost autu, ale ty věčné řeči o životním prostředí v novinách a v televizi ji přece jen trochu ovlivnily. Myslete na budoucí generaci. Také má právo na živou planetu.

Takhle brzy je Malin venku sama. Ve výloze obchodního domu H&M na rohu náměstí plakáty lákající kolemjdoucí na slevy, ohnivě rudá písmena nad portrétem známé modelky, na jejíž jméno si Malin ne a ne vzpomenout.

SLEVA.

Letos jsou slevy na teplo. Toho je přebytek.

Před McDonalidem na rohu ulice Drottninggatan Malin zastaví na červenou, uhladí si béžovou sukni, rukou přejeđe po bílé bavlněné košili.

Letní oblečení. Ženštější. V tomhle horku je sukně prostě příjemnější než kalhoty.

Pod tenkým bavlněným sakem ukrytá pistole.

Malin si vzpomene, jak byli naposledy se Zekem na střelnici, se zápalem stříleli kulku za kulkou do středu papírového terče.

McDonald's leží v přízemí domu z padesátých let s šedivou fasádou a bílým zábradlím balkónů. Na druhé straně ulice hnědý dům z počátku dvacátého století. Tady má ordinaci psychoanalytička Viveka Crafoordová.

Vidí lidem do mozků.

Mě měla každopádně hned přečtenou.

Malin si vzpomíná, co jí Viveka řekla, když ji jednou navštívila v souvislosti s vyšetřováním vraždy:

„A co vy? Co vás trápí?“ A pak: „Zavolejte mi, kdybyste si potřebovala promluvit.“

Promluvit.

Na tomhle světě je příliš mnoho slov a málo mlčení. Kvůli osobním problémům sice Vivece Crafoordové nikdy nezavolala, zato ji párkrát kontaktovala v souvislosti s případem, když potřebovala znát názor psychologa. A jednou, když se náhodou potkaly ve městě, spolu dokonce zašly na kávu.

Malin se otočí.

Dívá se na náměstí Trädgårdstorget, na designové autobusové zastávky, trsy trávy prorůstající kamennou mozaikou, na červenou fasádu domu se zahradnictvím a cukrárnou Schelins v přízemí.

Příjemné náměstí v příjemném městě.

Za nablýskanou fasádou se skrývá lidská nejistota. V tomto městě, kde se střetává staré s novým, kde na sebe stále narážejí chudí a bohatí, vzdělaní a nevzdělaní, kde se předsudky větrají skoro jako peřiny, je možné cokoliv. Minulý týden, když Malin jela taxíkem, taxikář, muž středního věku, nadával na přistěhovalce:

„Zatracený černý huby. Jenom se flákaj. Zatopit s nima ve fabrice, aspoň by byli k něčemu dobrý.“

Malin měla sto chutí vystoupit, vytáhnout policejní průkaz a říct: tohle ti jen tak neprojde, ty hajzle, došlápnu si na tebe za podněcování k rasové nenávisti, ale mlčela.

Přes náměstí přechází muž v zelených montérkách. Má dlouhou tyč s úchytem, aby se při sběru papírků a nedopalků nemusel shýbat. O lahve a plechovky se už postaral Gunnar Lahvác nebo jiná známá firma.

Ulice S:t Larsgatan vede jako rovná přímka z centra, Malin z ní odbočí tam, kde začíná nejhezčí čtvrt' města, Ramshäll.

Tady bydlí Hasse a Biggan, Markusovi rodiče. Blízko nemocnice, oba jsou doktoři.

Rozsvítí se zelená a Malin se znovu opře do pedálů.

Pivo a tequila ze včerejška v těle nezanechaly žádné stopy. Ani Daniel Högfeltdt. Vytratil se, když spala, a jak ho zná, touhle dobou už sedí v redakci a nadává na okurkovou sezónu; vroucně si přeje, aby se už konečně něco stalo.

Malin mine střední zdravotnickou školu ukrytou za zelení javorů, o sto metrů dál vpravo, kde začíná ulice Linnégatan, tuší botanickou zahradu. Za školou zástavba prořídne, ustoupí parkovišti. Za nečinnými auty se tyčí hotel Ekoxen, obecně považovaný za nejlepší ve městě. Malin však zahne na druhou stranu, směrem ke vchodu na koupaliště Tinnerbäcksbadet. Tinnis, jak místní koupališti říkají, otevírá v sedm hodin a na parkovišti před vchodem stojí jen dvě auta. Starší červené volvo kombi a anonymní bílá doávka, snad ford.

Malin seskočí z kola, zaparkuje ho do stojanu před pokladnou a sundá z nosiče tašku.

Budka u turniketů je prázdná.

Na špinavém skle nápis: „Koupaliště otevírá v sedm hodin. Do osmi hodin vstup zdarma.“

Malin projde turniketem. Tribunou fotbalového stadionu Folkungavallen pronikají paprsky slunce, opřou se jí do obličeje a během pár vteřin je relativní ranní chládek ten tam, místo něj je tu nepříjemné horko.

Malin se naskytne pohled na pětadvacet metrů dlouhý venkovní bazén, opuštěný krytý bazén a přírodní koupaliště obklopené travnatými svažitými břehy. Všude samá voda. Malin už se jí nemůže dočkat.

V šatně je cítit plíseň a saponát.

Na nohy si navlékne červené jednoduché plavky, pomyslí si, že má pevná stehna, cvičení drží přibývající léta pod kontrolou. Není moc žen jejího věku, které by byly v lepší formě. Na svých čtyřiařicet vypadá pořád dobře. Vstane a přetáhne si plavky přes prsa. Pod dotykem umělé látky jí ztuhnou bradavky.

Oklepe se. Z tašky vyndá plavecké brýle. V posilovně na stanici je moc velké horko. Dnes si radši zaplave.

Vezme si peněženku, pistoli a mobil a vyjde z šatny směrem k venkovnímu bazénu. Mine sprchy. Ačkoli ví, že je to proti předpisům, sprchovat se jí nechce. První voda, která jí ulpí na kůži, bude voda bazénu.

Dovolenou má až v polovině srpna.

Její kolegové si zaslouženou dovolenou vybrali už teď, v červenci. Alespoň většina z nich, kromě Zekeho a šéfa vyšetřovacího týmu, komisaře Svena Sjömana.

Johan Jakobsson je se ženou a dětmi na chatě u jejích rodičů poblíž Nässjö. Johan vypadal utrápeně, když Malin v kuchyňce na policejní stanici vyprávěl o plánech na léto.

„Tchán s tchyní přistavěli dvě chatky pro hosty, jednu pro nás a druhou pro Petru, Jessičinu sestru. I s kuchyní a koupelnou, no prostě se vším. To všechno jen proto, abychom nemohli říct, že se nám tam nechce.“

„Johane, vždyť je ti pětatřicet. Můžeš si dělat, co chceš.“

„No jo, ale když Jessica to tam miluje. Chce, aby odtamtud děti měly vzpomínky.“

„Hádají se?“

„Hádají? To je slabé slovo. Tchyně je tak pasivně agresivní člověk, že si to ani nedovedeš představit. Hotová mučednice.“

Johan si usrkl horké kávy, až si spálil jazyk a musel tu hnusnou tekutinu vyplivnout.

„Do prdele, to je horký.“

Stejně jako léto.

Malin vykročí na betonovou cestičku vedoucí k tribuně a pokračuje dolů po schůdkách k bazénu. Cítí, jak se jí plavky zařezávají mezi půlky.

Börje Svärd.

Ženu Annu trpící roztroušenou sklerózou převezl do Univerzitní nemocnice. Vila, kterou zařídila s tak sebevědomým vkusem, bude tři týdny prázdná a Anna odkázaná na pomoc cizích lidí v nemocničním pokoji. Ale závislost na ostatních pro ni není nic nového, ochrnutá je už řadu let.

Börje na své vysněné lovecké cestě v Tanzanii. Malin ví, že na tuhle dovolenou šetřil několik let.

Psy nechal v psím hotelu u Jägarvallenu. Když Börje vezl Malin jednoho pátečního večera na konci června domů, mluvil o nich.

„Malin,“ řekl a navoskované kníry se mu zachvěly. „Já ti mám kvůli těm psům takové výčitky svědomí.“

„Börje, vždyť se jim nic nestane. Ten psí hotel v Jägarvallenu má dobrou pověst.“

„Ale stejně. Zvířata přece člověk nemůže jen tak někde odložit. Vždyť jsou to členové rodiny.“

Pár týdnů před odjezdem jako by se Börjeho tělo scvrklo pocitem viny, předčasným pokáním.

„Anna to taky zvládne, Börje,“ řekla Malin, když zastavili před vchodem do jejího domu v ulici Ågatan. „V nemocnici se o ni postarají.“

„Vždyť ani nerozumí, co jim říká.“

Už už měla na jazyku slova „neboj se,“ ale nechala je nevyřčená. Místo toho mlčky položila Börjemu ruku na rameno. V pondělí ráno při obvyklé ranní poradě Sven Börjemu řekl:

„Jen jeď, Börje. Prospěje ti to.“

Börje, jenž by se jindy kvůli takové poznámce dokázal rozčlít, se teď opřel o opěradlo židle a rozhodil rukama.

„To je na mně tak vidět, že se mi tam nechce?“

„Naopak,“ odvětil Sven. „Je vidět, že bys tam měl jet. Takže koukej odjet a zastřel tam antilopu. To je rozkaz.“

Malin došla ke kratší straně bazénu a nosní dírky jí naplnila vůně chlóru. Startovací stupínky se jako zašedlé kostky cukru tyčí nad černými oprýskanými pruhy na dně bazénu. Za bazénem jilmy se zažloutlými listy. Malin je pořád ještě na koupališti sama. Že by se nikomu z těch, kdo zůstali ve městě, nechtělo tak brzy vstávat?

Karim Akbar.

Policejní šéf.

Ve své volbě dovolené zdaleka ne tak kontroverzní jako ve své profesi. Se ženou a osmiletým synem si pronajali chatu u Västerviku. Tři týdny dovolené. Ale Malin ví, že to vlastně žádná dovolená nebude. Karim jí prozradil, že zatímco bude žena se synem podnikat výlety a koupat se, on bude psát knihu o integraci přistěhovalců založené na vlastních poznatcích a zkušenostech.

Malin už předem ví, o čem jeho kniha bude: O malém kurdském chlapci vyrůstajícím ve stísněném bytě na předměstí Nacka

v Sundsvallu. O otci, který ze zoufalství, že ho společnost nepřijala, spáchal sebevraždu. O synovi, jenž pomstil otce, když vystudoval práva a stal se nejmladším policejním šéfem v zemi a zároveň jediným cizincem na takovém postu. O člancích v novinách a debatních pořadech v televizi.

Malin se postaví na startovací stupínek. Nejraději plave uprostřed, u okraje bazénu ji ruší šplouchání. Shýbne se, opatrně položí froté ručník a mobil na beton, pistoli zabalí do ručníku a nasadí si plavecké brýle, připravena ke skoku.

Degerstad se má vrátit ze školení ve Stockholmu začátkem září. Andersson je pořád ještě na nemocenské.

Malin propne nártu, cítí, jak se tělo připravuje rozetnout hlavu, podvědomí bleskově kontroluje každický sval, orgán, buňku a kapku krve v těle.

Napjaté svaly. Skočí do vody.

Neslyší zvonění telefonu zvěstující, že se město Linköping právě probudilo z horké letní dřímoty.

Jednu paži vpřed, druhou vzad. Nádech na každé páté tempo, osmdesát pětadvacetimetrových bazénů, takový je plán.

Na konci bazénu udělá kotoulovou obrátku, cítí, jak ji tělo poslouchá, hodiny strávené v posilovně přinášejí ovoce, je příjemné cítit, že má člověk kontrolu nad svým tělem, a ne naopak.

I když je to samozřejmě jen iluze.

Protože co by byl člověk bez těla?

Rozráží vodu jako střela, červené plavky jako krvavý pruh. Okolní budovy a stromy existují pouze v tušení, jež vdechuje.

Blíží se k okraji bazénu, první kilometr má za sebou a sbírá síly na další obrátku, když vtom uslyší hlas, naléhavý a zároveň klidný basový tón.

„Promiňte, slečno, haló...“

Malin by nejraději pokračovala v plavání, nechce se jí zastavovat, nemá náladu se s nikým bavit, odpovídat na otázky, chce jen používat tělo, uniknout všem myšlenkám, všem, čemu vlastně?

„Váš telefon...“

Co kdyby to byla Tove? Janne?

Místo obrátky zpomalí, rukama uchopí železnou konstrukci stupínku.

Mezi rychlými nádechy vzdálený, nejasný hlas, černá tvář v protisvětle.

„Nezlobte se, ale zvonil vám mobil, když jsem šla kolem.“

„Děkuju,“ řekne Malin a snaží se popadnout dech.

„Není zač,“ odvětví hlas a velká černá postava zmizí, jako by se vypařila. Malin se vzepře rukama a vyleze na okraj bazénu, posadí se s nohama stále ve vodě. Natáhne se po telefonu u ručníku.

Vodotěsný model pro řemeslníky.

Na displeji Zekeho číslo.

V hlasové schránce jedna nová zpráva.

Nechce se jí zprávu přehrávat.

Zeke zvedne telefon po třech zazvoněních.

„Malin, jsi to ty?“

„Kdo by to asi byl?“

„Jeď do botanické zahrady,“ řekne Zeke. „Jak nejrychleji můžeš. Jsi blízko, ne?“

„Co se stalo?“

„To přesně nevím. Dostali jsme hlášení. Ale sejďeme se co nejdřív u hřiště v ulici Djurgårdsgatan.“

S jeho slovy jí z těla vyprchá příjemný chlad. Slunce a horko, tón Zekeho hlasu.

Otevírají se pukliny v zemi, pomyslí si Malin. Nastal čas žhavých červů.

3.

Malin spěchá do šatny, ručník kolem krku, mokré stopy chodidel na betonových schodech se vypaří, ještě než dojde k budově šaten.

Rychle si svlékne plavky, ani ji nenapadne se sprchovat a smýt ze sebe chlór bazénu, na česání také není čas, jen si rychle do podpaží nanese deodorant, oblékne si sukni, bílou košili, navlékne pouzdro s pistolí, vezme si sako a bílé sportovní sandály.

Turniket.

Kolo.

Dech.

Teď.

Něco se stalo.

Co na mě čeká v botanické zahradě?

Něco se přihodilo, to je jisté. Zekeho slova. Než zavěsila, v rychlosti jí řekl o telefonátu, který před čtvrthodinou přijali na recepci policejní stanice a přepojili na jeho linku. Hlas na druhé straně sluchátka podivně bezpohlavní, zastřený, rozčilený: „V botanické zahradě je nahá žena, sedí v altánu u dětského hřiště. Vypadá, že se jí stalo něco hrozného.“

Nahá žena.

V největším parku ve městě.

Volající se nezmínil o jejím věku, ani o tom, zda je živá, nebo mrtvá, vlastně jim neřekl vůbec nic.

Teď už by měla být na místě hlídka.

Že by planý poplach?

Malin však v Zekeho hlase cítila jistotu, že se stalo cosi vážného, že se zlo opět pohnulo, ten nedefinovatelný temný spodní proud, jenž do svého víru strhává lidskost.

Kdo to volal?

Nevědí. Zadýchaný hlas.

Na displeji Zekeho telefonu ani v recepci se nezobrazilo žádné číslo.

Malin se zastaví u branky do parku vedle hotelu Ekoxen. Většinu hostů touhle dobou tvoří němečtí turisté, za sklem hotelové restaurace hemžení postarších Němců kolem švédských stolů se snídání.

Louka u venkovního pódia je obklopena vzrostlými duby. Park bývá vždy na jaře oblíbeným místem pubertálních večírků a Malin připadá, že cítí slabý zápach alkoholu, zvratků a použitých kondomů. Vpravo dole na místě bývalé zahradní restaurace, jež před lety vyhořela, stojí altán.

O kus dál v parku se jako fata morgana leskne černý lak hlídkového vozu.

Tak dělej, ať už jsi tam.

Pach násilí. Zblízka se s ním setkala tolikrát, že ho bezpečně pozná po čichu.

Hlídkový vůz zaparkovaný u altánu pod kopcem. Vedle něj sanitka. Na druhé straně parku prosvítající bílé činžáky s podlouhlými balkóny, mezi stromy Malin zahlédne žlutou fasádu secesního domu.

Špičkou nohy rozevře opěrku kola a nechá ho stát.

Vzhůru na scénu. Tohle je její hra.

Za nízkým plůtkem ze zeleného impregnovaného dřeva houpačky z pneumatik. Na pískovém plácku prolézačka a tři pružinové houpačky ve tvaru krávy. Pískoviště.

Dva policisté v uniformách s příliš velkými slunečními brýlemi, svalnatý Johansson a mírně otlý Rydström, přecházejí sem a tam po trávníku za pískovištěm. Ještě si jí nevšimli, výhled jim ztěžuje auto.

Policisté v bezvědomí.

Měli by ji slyšet. Nebo si alespoň všimnout, jak ji ze svého místa na lavičce zdraví posádka sanitky. Sedí každý z jedné strany oranžové postavy zahalené dekou. Starší urostlý muž, o němž Malin ví, že se jmenuje Jimmy Niklasson, a mladá blond dívka kolem dvaceti let.

Ta bude asi nová.

Malin ví, jak těžko záchranáři shánějí ženské posily. Většina jich pohoří na fyzických testech.

Niklasson pohlédne na Malin očima plnými neklidu.

Oranžová postava mezi nimi, bytost na lavičce.

Zahalili ji do nemocniční deky, hlavu má pokrytou látkou a skloněnou, jako by zároveň existovala i neexistovala.

Malin pomalu vykročí k lavičce.

Niklasson jí pokývne, blond dívka také.

Vtom ji spatří i Johansson a Rydström a oba současně vykřiknou:

„Myslíme, že...“

„Nejspíš ji někdo...“

„...znásilnil.“

Poslední slovo rozetne vzduch nad dětským hřištěm a botanickou zahradou, bytost pod pokrývkou vzhledne a Malin spatří mladou dívčí tvář, rysy pokroucené strachem, vědomím, že život nám kdekoliv, kdykoliv může připravit temný dar.

Hnědé oči spočinou na Malin.

Jako by se ptaly: Co se stalo? Co se mnou teď bude?

Sakra, pomyslí si Malin. Je asi tak stejně stará jako ty, Tove.

„Buďte zticha,“ křikne Malin na strážníky.

Kde sakra vězí Zeke?

Dívka opět sklonila hlavu. Jimmy Niklasson ji pustí a vstane. Blond dívka zůstane sedět. Když Malin uvidí přibližujícího se Niklassona, přeje si, aby sem býval jako první dorazil Zeke, a klid, jenž se teď od Malin očekává, dodal přítomným on.

Na klid jsi expert ty, Zeke. Ačkoliv ty jsi expert i na bouři.

Johansson s Rydströmem došli až k ní, náhle blízká zeď mužských těl.

Rydströmův nejasný hlas:

„Našli jsme ji támhle, u altánu, ležela na trávě.“

Johansson:

„Pomohli jsme jí na nohy. Ale pořád mlčí, nepodařilo se nám s ní navázat kontakt, hned jsme zavolali sanitku.“

„Dobře,“ řekne Malin. „Sahali jste na něco?“

„Ne,“ odvětví Rydström. „Jenom na ni. Posadili jsme ji na lavičku, tam, kde teď sedí. Zabalili jsme ji do deky, co jsme měli v autě. V sanitce pak měli ještě další deku.“

„Našli jste nějaké oblečení?“

„Ne.“

„Krvácí z přirození,“ řekne Niklasson a hlas má na tak urostlého muže podivuhodně slabý. „A zřejmě ji někdo zmlátil, na předloktích a holeních má rány. Přesto je podivně čistá, jako by ji někdo vydrhl.“

„Je cítit savem,“ dodá Rydström. „A je bílá jako stěna. Vypadá to, že jí někdo důkladně umyl ty rány na rukou a na nohou.“

„Vezměte ji do sanitky,“ řekne Malin. „Bude tam mít větší klid.“

„Když ona nechce,“ namítne Niklasson. „Zkoušeli jsme to, ale jenom vrtí hlavou.“

„Myslíte, že ví, kde je?“

„Neřekla nám ani slovo.“

Malin se otočí k Rydströmovi a Johanssonovi.

„Nikdo jiný tu nebyl, když jste přijeli?“

„Ne. Kdo by tu měl jako být?“

„Třeba ten, co nám volal.“

„Nikoho jsme neviděli.“

Malin zaváhá.

„Vy dva,“ rozhodne potom, „zajistíte místo činu. Začněte s páskou dole u fontány a natáhněte ji až sem.“

Malin se pomalu posadí na lavičku. Nechce se do dívčina prostoru vnutit násilím, snaží se působit vlídným dojmem.

„Slyšíš mě?“ zeptá se a pohlédne na dívčinu oslnivě bílou pleť, rány na rukou jako úhledné ostrůvky. Vypadá to, jako by dívka navzdory letnímu horku probděla chladnou zimní noc. Nevinná bílá pleť, jako by tančila s ďáblem na pokraji smrti, a přece se jí podařilo přežít.

Dívka je stále klidná, tichá.

Malin ucítí slabý pach sava.

Připomene jí to vůni bazénu Tinnis.

Mladá záchranářka po dívčině druhém boku sedí tiše, zdá se, že se jí nijak nedotklo, že se Malin nepředstavila.

„Můžeš mi říct, co se stalo?“

Ticho, avšak nepatrný pohyb stranou.

„Bolí to?“

„Pamatuješ si něco?“

„Nemusíš se bát.“

Žádná reakce, odpověď, nic.

„Zůstaňte u ní,“ řekne Malin a vstane. „Nenechávejte ji samotnou.“

Dole u fontány strážníci natahují kolem stromu policejní pásku, Niklasson cosi bere ze sanitky.

„Můžeme ji už odvézt do nemocnice?“

Hlas mladé záchranářky je měkký a poddajný, uklidňující.

„Mimochodem, já jsem Ellinor. Ellinor Getlundová.“

Malin jí podá ruku.

„Malin Forsová, kriminální inspektorka. S tou nemocnicí budete muset ještě chvíli počkat. Víím, že by se tam měla dostat co nejrychleji, ale když jí dáme chvíli čas, třeba promluví. Já se tu zatím trochu porozhlédnu.“

Altán ve stínu košatého dubu.

Zpocená košile lepící se na záda.

Hodiny na mobilu ukazují 08.17.

Horko jako v pekelné peci.

Altán má vlastní mikroklima. Když opatrně vkročí do otevřeného prostoru, udeří ji podivně vlhké horko. Přestože altán nemá zdi, jen sloupy, je tu nejméně o pět stupňů víc než venku.

Neskutečné horko.

Jako by atmosféra shromáždila obzvlášť agresivní molekuly na jednom místě, jako by tu vzduchem tančil neviditelný ďábel.

Pohlédne na své nohy. Dává si záležet, aby nepošlapala žádné stopy.

O kousek dál kaluž krve, kolem pár menších krvavých skvrn. Její krev.

Černý stín. Co jste tu v noci dělali? Cos tu dělala?

Jsi asi tak stejně stará jako Tove. Tohle se nemělo stát. Ale stalo. Žádné oblečení, látka, nic viditelného pouhým okem.

Zvonení mobilu, klidný hlas Ellinor Getlundové za Malin. Blízko. Že by tam dívku nechala samotnou?

Malin si podřepne. Nadechne se. Rukou přejede po dřevěné podlaze, opatrně, aby nepoškodila stopy a neztížila práci Karin Johannisonové a jejím kolegům, kteří budou místo činu ohledávat.

Všimne si krve na trámu nad místem, kde dívka ležela.

Přehodil tě někdo přes ten trám? Nebo jsi na něj sama vylezla? V pozadí dětské hlasy.

Nevšímej si jich.

Malin vstane, vykročí k trámu. Na druhé straně stopy bezpočtu bot, podrážek, o kus dál křoví, polámané větve. Mezi křovím a altánem strom, tlustý kmen borovice. Tam jsi na ni číhal? Zatahls ji do toho křoví? Nebo jsou to stopy někoho jiného? Nesouvisí s tím? Stalo se to všechno jinak?

Děti.

Spousta dětí.

Dětský smích.

Hlasy: „Policajti, sanitka.“

Pak dětský křik a rozčilené ženské hlasy rozléhající se parkem, Niklassonův hlas:

„Co se to tu do prdele děje?“

Malin se otočí.

Deset dětí předškolního věku ve žlutých reflexních vestách. Pláčou. Dvě vychovatelky se zaskočenými pohledy. Nahá, zbitá, rozdrásaná, avšak neskutečně čistá dívka kráčí od lavičky směrem

k nim. Paralyzované děti, jako by je to, co se k nim blíží, náhle nakazilo virem strachu.

Dětský křik a pláč.

„Říkala jsem vám přece, ať u ní zůstanete,“ zakřičí Malin.

Ellinor Getlundová se rozběhne k dívce, v jedné ruce mobil, v druhé oranžovou deku, kterou rychle sebrala ze země u lavičky.

Nahá, skelná, téměř průhledná postava překročí plůtek u houpaček, nevšímá si ran na ruku a zaschlé krve na vnitřní straně stehů. Projde pískem. Posadí se na jednu pneumatiku a začne se pohupovat sem a tam, kývavý pohyb jako vzdorný pokus zastavit čas.

Zářivě bílé tělo, na stehnech temně rudá krev.

O kus dál Rydström s Johanssonem stále ještě zápasí s páskou, jako by se nic nestalo.

Kde vězíš, Zeke? pomyslí si Malin. Zrovna teď, když tě nejvíc potřebuju.

4.

Zeke opatrně našlapuje v altánu po boku Malin.

Dorazil, právě když dívku zvedli z houpačky, opět ji zabalili do oranžové deky a posadili na lavici vzadu v sanitce.

Vlezla dovnitř bez zaváhání.

Děti ze školky spořádaně opustily park. Když ustoupil prvotní strach, byla jim ta nahá paní na houpačce spíš pro zábavu. Některé z dětí se dokonce rozplakaly, když Malin s Ellinor Getlundovou dívku odvedly.

Malin vysvětlila jedné z vychovatelek, že hříšně se stalo místem trestného činu, ale že sem určitě můžou přijít zase zítra. Vychovatelka se neptala, co se stalo, zdálo se, že jí jde hlavně o to, aby odtamtud dostala děti co nejrychleji pryč.

Zeke přiběhl po cestičce od fontány.

Oholená hlava mu poskakovala nahoru a dolů a krůpěje potu v počínajících vráskách na pětačtyřicetiletém čele byly s každým krokem zřetelnější. Bleděmodrá košile, bleděmodré džíny, béžové plátěné sako. Černé polobotky se do takového horka příliš nehodily, zato působily seriózním dojmem.

Celý udýchaný doběhl k Malin, jež vzteky bez sebe křičela na Ellinor Getlundovou.

„Na místě činu budete dělat, co vám řekne vyšetřující policista, a já jsem vám jasně řekla, abyste u ní zůstala.“

Ellinor Getlundová se netváří nijak zkroušeně, jako by se jí ta slova vůbec netýkala:

„Kdy už budeme moct konečně jet? Potřebuje do nemocnice.“

„Až vám řeknu.“

„Ale...“

„Žádné ale.“

Obrátí se k Zekemu:

„Proč ti to sakra tak trvalo?“

„Došel mi benzín. Ale naštěstí jsem byl jen dvě stě metrů od pumpy. Něco takového se mi nestalo, ani nepamatuju. To je tím zatraceným horkem.“

„Horkem?“

„Leze mi na mozek.“

„To mně taky. Musíme jen doufat, že si zachováme alespoň trochu jasnou hlavu.“

Malin mu stručně vylíčila situaci a popsala, co viděla v altánu. Zašli tam společně ještě jednou. Zeke teď stojí v otevřeném prostoru vedle ní, hubená tvář číší skepsí.

„Takže nevíme jistě, jestli byla znásilněna?“

„Ne, ale všechno tomu nasvědčuje, nemyslíš?“

„To jo.“

„Mohlo se to stát támhle v tom křoví.“

Zeke přikývne.

„Nebo jí to udělali jinde a tady ji jenom odložili. Do prdele, tady je ale horko. To je fakt neuvěřitelné.“

„Chci, abys s ní promluvil,“ řekne Malin. „Třeba ti něco řekne. Mám takový pocit, že nám něco může povědět jen tady, na tomto místě.“

Zadní dveře sanitky jsou otevřené.

Na lavici postava zabalená v oranžové dece, vedle ní mladá záchranářka, tak blízko, jako by ji už nikdy neměla opustit.

Dívka má přes hlavu přehozenou deku, pohled stále ještě upírá k zemi. V sanitce je cítit pach nemocnice a dezinfekčního prostředku, podél stěn se táhnou hadičky kyslíkové masky, ze stropu visí žluté náustky. Na stěně je připevněný dýchací přístroj.

Zachránila jsem já někdy někomu život? napadne Malin.

Tuhle dívku zachránit nedokážu.

A dokáže to vůbec někdo?

Zeke vleze dovnitř. Malin hned za ním, pokyne Ellinor Getlundové, aby vstala. Posadí se vedle dívky, každý z jedné strany.

Zeke se otočí k té oranžové postavě:

„Kdyby ses mi chtěla podívat do očí, byl bych rád. Ale jestli nechceš, nemusíš.“

Dívka sedí bez hnutí.

„Co se tu v noci stalo?“

„Můžeš nám to říct?“

Ticho trvajícím několik vteřin.

„Znásilnil tě někdo?“

Zeke si přeje rukou po lesknoucí se kůži na hlavě.

„Jestli nechceš mluvit, nemusíš. Ale potřebovali bychom vědět, jak se jmenuješ.“

„Jmenuju se,“ řekne dívka, „Josefin Davidssonová.“

Pak opět umlkne.

Sanitka ujíždí z kopce směrem k fontáně. Když odbočuje na ulici Linnégatan, jsou vidět jen plachá brzdová světla.

Josefin Davidssonová už jim toho víc neřekla. Jen své jméno.

Co se ti stalo?

Cos tu dělala?

Kde máš oblečení?

Umyl tě někdo?

Kdo jsou tvoji rodiče?

Kde bydlíš?

Kdo zavolal policii? Ten, kdo tě našel? Nebo...

Měli čím dál tím bezradnější hlasy. Údiv nad jejím mlčením, slova vířící v přehřátých hlavách:

„Jmenuju se Josefin Davidssonová.“

„Co teď?“ zeptá se Zeke, když jim sanitka zmizela z očí.

„Počkáme na Karin.“

„Johannisonovou?“

Malin slyší v jeho hlase pohrdání. Pomyslí si: proč ji tak nesnášíš, Zeke? Protože je hezká? Nebo protože je chytrá? Anebo snad bohatá?

„Bali. Budeme bydlet v resortu Bulgari v Uluwatu,“ vypráví Karin Johannisonová, zatímco seškrabuje z trámu vzorky krve. „Le-tíme v srpnu, na celý měsíc, to je tam nejlepší počasí.“

„Na Bali? Tam je teď Janne s Tove.“

„Fakt? To je skvělé. Kde přesně jsou?“

„Bydlí v nějakém hotelu na pláži Kuta.“

„To je ta nejhezčí pláž. Jen trochu přelidněná.“

Malin napadne, že Karin je opálená, přestože většinu léta tráví zavřená ve Státní kriminálně-technické laboratoři. Jako vždy jí to neskutečně sluší, vypadá odpočatě, modré oči veselé a lesklé, heb-ká a dobře opečovávaná pleť. Šaty z drahé červené našasené látky jen přispívají k dojmu luxusu.

Karin důkladně pročesala křoví a trávu kolem altánu. Odpadky, které našla, vložila do očíslovaných sáčků.

„Podívám se po otiscích prstů. Ale těch tu můžou být tisíce, nebo taky vůbec žádné. S dřevem je to těžké.“

„Myslela jsem, že otisky prstů můžete získat z čehokoliv,“ po-znamená Zeke.

Karin jeho poznámku ignoruje.

„Je možné, že to bylo, jak jste říkala, Malin. Že ji znásilnil v křo-ví a pak ji dotáhl až sem a přehodil přes trám. Uvidíme, co nám o jejích zraněních řeknou doktoři.“

„Ani nevíme, jestli byla znásilněna. A jestli byl pachatelem vů-bec muž.“

Zekeho hlas plný vzdoru.

„Měli bychom vyrazit zpátky na stanici,“ řekne Malin a napadne ji, jak je možné, že tu ještě není Daniel Högfeldt. On nebo někdo jiný z *Correnu* už by tu měli dávno být. Ale třeba je jejich informá-tor z řad policejního sboru na dovolené. Anebo hlášení ve služeb-ním rádiu neznělo dost zajímavě.

Však ty se tu brzy objevíš, Danieli. To je jisté, jako že je červe-nec. Případ letošního léta si nenecháš ujít. Je dokonce ještě zají-mavější než lesní požáry.

V botanické zahradě znásilněna mladá dívka.

Za policejní páskou se začali shromažďovat zvědavci. Postavy v letním oblečení, všem vrtá hlavou jedna a táž otázka:

Co se tu stalo?

Zeke tady nechá auto, někdo ze strážníků ho pak odveze na služebnu. Malin si dojde pro kolo, naposledy se ohlédne k altánu a pak oba vyjdou z parku ven.

Slunce se vyšplhalo výš, do kulatého prostoru altánu pronikají paprsky světla, převalují se po zemi, jako by se snažily to, co se tu stalo, obměkčit svou proměnlivou hrou.

Jako by chtěly říct: Tohle je jen začátek, připravte se na ještě větší horko, ještě neodpustitelnější. Jen počkejte, po nás přijde tma.

„Tak kde to vážne, Forsová?“

Zekeho rozčilený, zároveň však klidný hlas.

Konečně pořádný případ. A navíc je léto. Má pokoj od hokeje. Jeho syn Martin, zářivá hvězda linköpinského hokejového klubu a pýcha města, má tři týdny volna bez tréninků. Zeke sice hokej nesnáší, ale z loajality k synovi v sezóně nezmešká jediný zápas. Touhle dobou však na stadionu Cloetta Center ani není led.

Cestička pro pěší se směrem od botanické zahrady vine mezi dvěma činžovními domy, lemovaná záhonky se schlíplými, bleďými květinami. V ulici Djurgårdsgatan je mine autobus číslo 202 jedoucí k Univerzitní nemocnici.

Na policejní stanici je to odsud sotva šest set metrů, přemýšlí Malin. A zrovna tady, tak blízko sídla strážců zákona, kdosi přepadne a znásilní mladičkou dívku, téměř dítě.

Bezpečí je jen chiméra.

Malin a Zekeho minou čtyři asi patnáctileté dívky na kolech, na nosičích složené nafukovací matrace.

Na cestě za zchlazením. Mají namířeno do Glyttingebadetu? Nebo snad na koupaliště Tinnis?

Dovádění a křik dětí. Letní prázdniny a cosi číhajícího ve tmě za stromem.

5.

Já chci do vody, do vody, voláte, mami, nevidělas moje rukávky, kde je můj nafukovací kruh, kde mám kruh? Nechci se utopit, mami.

Slyším vás.

Jste nad mou temnotou, jen nevím, zda mě taky slyšíte, když volám: mami, mami, tati, kde jste, musíte sem přijít, musíte si pro mě přijít, kdo jste vy všichni, kdo voláte po koupání, nafukovacích kruzích a zmrzlině?

Cítila jsem však kapky.

Ještě stále jsou tu. Jak voní kapky? Mají jinou vůni než voda. Voní po železe? Po zvířecím trusu?

Vaše nohy.

Slyším, jak nade mnou dupou.

Nahoře.

Myslím, že ležím, ale třeba se koupu, třeba je to vlhké a temné kolem mě voda. Určitě je to voda, já mám vodu ráda.

Teď si hrajete.

Kde mám míč, mami?

Mám ti ho chytit? Ruce mě však neposlouchají. Leží nehybně podél těla, snažím se s nimi pohnout, ale ať dělám co dělám, jsou jako zatavené v okolní hmotě.

Proč po mně šlapete?

Přestaňte.

Kde to jsem?

Kde jsi, tati?

Můžu plavat, můžu se vznášet, ale nemůžu se hýbat.

Nemůžu dýchat.

Uzavřený prostor kolem mě.

Školka za okny zasedací místnosti pátracího týmu má přes léto zavřeno. Opuštěné houpačky a červená klouzačka, nikde žádné děti, žádné tříleté ruce hrabající v suchém písku pískoviště.

Horko je bezdětné, skoro jako letní město.

Za okny školky dva malíři. Stojí na štaflích, do půl těla nazí, rytmicky a mnohem rychleji, než se zdá, natírají válečkem stěnu narůžovo.

Veselé barvy.

Veselé děti.

Malin se rozhlédne po zasedací místnosti. Na zdech světle žluté tapety, naproti dveřím šedobílá tabule. Na jaře dostali nové židle. Staré byly sice hrozné, ale ty nové, z ohýbaného březového dřeva se sedátky potaženými černou omyvatelnou látkou, jsou snad ještě nepohodlnější. Voskovaná látka se v horku lepí na zadek.

Klimatizace ani zdaleka nestačí udržovat přijatelnou teplotu.

Hodiny na zdi zasedací místnosti ukazují 10.25. Ranní porada se kvůli dívce nalezené v botanické zahradě značně opozdila.

Kolik může být stupňů?

Venku pětatřicet, uvnitř tak třicet?

Naproti Malin sedí trpící Sven Sjöman. Propocené skvrny na hnědé kostkované košili sahají od podpaží až na břicho, jež od zimy ještě o pár centimetrů povyroستlo.

Dávej si pozor, Svene.

V horku jsou infarkty na denním pořádku. Ale ty máš dost rozumu na to, aby ses pohyboval opatrně. Je-li něco, co tě charakterizuje, pak je to rozum a rozvaha. Je ti jedenašedesát a tuhle práci děláš už třiatřicet let. Všechno, co vím o tomhle řemesle, mám od tebe.

Nebo alespoň skoro všechno.

Ale hlavně jsi mi pomohl uvěřit, že se na vyšetřování hodím. *Ty jsi ten nejnadanější policajt, se kterým jsem kdy pracoval, Malin. Víš vůbec, co taková slova znamenají, Svene?*

Asi ano, jinak bys je nikdy nevyslovil.

Vedle ní Zeke, pod nosem a na čele krůpěje potu. Sama má úplně mokré kořínky vlasů, jako po cvičení.